

Sagor mannen om sig själv.

Jag är född i Bommarstorp 1863,  
och där var jag till 1896. Sen kom jag till Rings-  
måla och därifrån till Subbarp. 98 var jag i  
Bommarstorp igen. Sen var jag i Suckult från  
1899 till 1900, och sen dog far, och då kom jag  
till Skåne; Ellinge och Västra Hoby. Sen kom jag  
hem och gick på gården och arbetade och var  
ihop med mor till 1919. Mor hon var blind.  
Sen kom jag till Gamlunda och så till slut till  
Månstern.

Älskan har slagit ihjäl trollen.

De sa, att gornor<sup>\*)</sup> hade slagit ihjäl trollen. — Det var ett lärmöte i Komparskullen, och där var en som hette Sven. Han var född 1750. Så sa prästen: "Tror Sven på några troll?" — "Ja, det hölls några i de stora trädens för, men gornor har kört dån dem, men det är inte frist för att dån är ändå."

\*) gornor = älskan.

Blekinge  
Cister ad  
Ryckhult  
1778. 1931

3. 1778. Eliu Jansson

Ber. Al. Jansson, Nånåsen

Vättar.

Jöld 1883<sup>u</sup> i Ryckhult

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Vättar bodde i jorden vid gamla  
tomter och hus. Man skulle ge dem mat om  
tisdagen och söndagen. När de kom upp på  
jorden, förvandlade de sig till paddor, och den  
skulle man akta.

Blekinge  
Kirsten. Sol  
af Björkby  
1931

4. Myrte Elin Jönsson  
Ber. Ole Jönsson, Åmsholm  
född 1863 -

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Om en kvinna som hjälpte en våldskvinna  
vid förlossning.

Karna Ingvarsdotter var på ett ställe  
och skar säd med skära. Då rådde hon skära  
en padda, som var i säden, och sen tog hon ett  
gräskäp och band om såret, för att det inte  
skulle göra ont. En tid efter kom det en liten  
gubbe upp ur golvet och sa, att hans hustru skat-  
te få barn, men hon kunde inte barna, så länge  
en kristen hade bundit om henne. Då följde hon  
med genom golvet och sen genom en lång gång. Och  
då låg en liten kvinna och jämrade sig, och hon  
var ombrunden med ett band. Då löste hon det,  
och de var så tacksamma, och hon fick så mycket guld  
och silver.

Alvan.

Alvan höll sig vid backarna.  
Hon var som ett fint kvinnfolk, och hon dansade om sommarkvällarna, och då lämnade hon sin slöja på somliga backar.

6.

Bl.  
Linden 2nd  
Vejskovvej 1:2  
1731

Alfred Klein Jensen

Per. Ole Jensen

Näcken. 7. 1863 i Vejskovvej

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Näcken liknade en vit häst.

Om man skulle binda näcken, så skulle man  
kasta en sten rakt upp i luften, och om den  
föll ner i sjön med ett eget plumpande, så  
var näcken bunden.

Kyrkhult, Auster. Bl.

7.

Elin Jönsson/931.  
da Jönsson.  
f. 1863. i Kyrkhult

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Gonissen.

De skulle alltid ha ett kärb att  
sätta ut mat i till gonissen. På ett ställe hade  
pigon inte brytt sig om att sätta ut någon mat.  
Så dansade de en lördagskväll, och då kom det  
en och dansade med pigon, så att hon föll  
på att dö.

tel.  
Fylskult

Uppst. Elin Jansson<sup>8</sup> 1931  
Ber. Ola Jansson

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Maran.

Maran red både människor och djur.  
För att skydda kreaturen mot maran, var  
det till att skjuta en skada och hänga i stallet.



Varulven.

Om varulven talte de gamla.  
Han ljöt om nättarna och rev av näverna från  
taken, och han slöt folk. Om våren syns var-  
ulven, när det går snövägar på sjön, och raktat  
glittrar. "Nu ä' varulven på vanner", sa de. Och:  
"nu ä' varulven vanner". De skulle rätta en halv-  
sliten sophorst på en 6-7 alnar lång stång, och så  
skulle man sticka ner den i en håla i jorden,  
så att korsten stod rätt upp. På det vänt skydd-  
dade man sig för varulven. - Om snövägen kom  
bort, så hade varulven tagit dem. Och han skrek  
och ljöt om kunnarna och slog sönder takfönstren.

Bastugrimmen.

Bastugrimmen var i alla backar,  
och det var farligt att gå dit.

En 'klot' gubbe.

En flicka hade fått ett barn, och de trodde, att hon hade förgjort barnet. Då gick de till Lasse Nisse och bad honom hjälpa dem att taga reda på, hur det var. För de han hade svartkonstbete. Och Lasse Nisse gick till sin brarm i Ulvåbäck, och han läste vid kvällen. Då kom där upp en liten gubbe. "Är det du?" sa Lasse Nisse. — "Nej". — Då mal han ner den, och så en till och så en tredje. "Är det du?" sa Lasse Nisse. — "Ja". — "Vem har du haft till hjälp?" — "En gammal käring i Öblamåla." Då förstod de, hur flickan hade kunnat göra sig av med barnet.

Ödegång.

Om den som gick ödegång, fick  
se, att råttor drog ett hölars, så blev det bra  
gröda, men drog två otar en tom hövags, så  
blev det dålig.

Allt "rätta" ner' folke på kyrkogården.

De skulle gå till en öppen grav  
och läsa för någon, så blev den "nersatt" på  
kyrkogården. Och man skulle säga: "Här sälles  
jag ner den och den". Sen blev inte den perso-  
nen gift. Det skulle vara före davan en sön-  
dagsmorgon. — Det är litet, jag är nersatt.

När man klippte naglarna.

När de klippte av naglarna,  
skulle de korsa över näven. Och så skulle  
de bränna upp de avklippta naglarna. Om  
man klippte av naglarna på måndagen, så  
blev det "måndags-spiritkan". Vad det egentligen  
var, har jag inte reda på. Vilken annan dag  
som helst kunde man klippa dem.

Bygden och folket.När de villo flytta predikstolen.

När de villo flytta predikstolen i  
Jämsse kyrka, så önskte Samfundet till prästen Ham-  
mar: "Vad behövs det, att vi flyttar predikstolen!  
Se dig gör vi, men vi hör dig inte ändå; men villo  
församlingen som jag, så gör vi en vagn och drar dig  
genom kyrkan."

När inte Lönnemåla blev upptecknat till nattvardsgång.

3157

Grännum och Lönnemåla skulle upp-  
tecknas till nattvardsgång, men då tog pros-  
ten inte emot lapparna. Så fick det vara till  
söndagen därpå. Kyrkan var full av folk. Då skud-  
de han ropa upp Lönnemåla först, men Grännum  
fjärding tråkade på och ville in, och de träng-  
de fram till bordet, och prosten tecknade upp  
dem, men Lönnemåla-boarna blev inte uppteck-  
nade den söndagen heller. - När biskopen kom,  
så frågade han, om de hade något att anmäl-  
la. De reste sig Niess i Garagöl och sa, att de  
varit där och ville bli upptecknade men inte  
blivit. "Varför det?" sa biskopen. - "För här är vi sedan



orda." Då sa biskopen till prostern: "Det är klockaren, som skall lyfta klockorna och inte du." Och sen blev det ordnat.

Alltid var det så att Grännan gick före lönnemåla, men det satte sig bönderna upp emot. Jöns i Kärnagöl var en bra karl, som stod på fjärdingens rätt.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Processerna med prosten i Jämsbö.

Anders Bagge låg och processade med prosten alla dagar. Han hade för sig, att han hade kronans krönta mått på sin vägn, när han köpte lönde för Baggamåla. "Jaså, kommer du," sa prosten. — "Ja, jag kommer med lönde för Baggamåla. Kronans krönta mått." — "Kö du igen," sa prosten, för han ville, att man skulle måta med den runda skäppan och ge gott måt som Farabolsbönderna och Vilehultarna och alla de andra. — Ungarna fick inte läsa i Jämsbö för de måtte skula, utan de måtte läsa i Psalmen i skället.

Massé Larsson processade med  
prostern om lunnale och lat, för det stod inte  
i kyrkeboagen, att prästen skulle ha det i bönade.  
"Det står inte i kyrkeboagen", sa Massé Larsson. -  
"Var har du den?" - "Här", sa Massé Larsson och  
drog fram den. - Och de processade, och prostern  
förlorade. - de processade med prostern ide-  
ligen.

Massé Larssons son, Lars, fick inte  
konfirmeras det året, han skulle, därför att  
gubbarna processade.

När de inte visste, vilket år de voro födda.

Det var många förr, som inte visste, när de var födda. Om man frågade dem, så svarade de: "När de tog av råg på gärdet", eller: "På vintern". 1802 var många födda, för 1803 brann kyrkan och kyrkeböckerna, och om de sen inte visste, när de var födda, så satte de 1802.

Ola Hansson i Gårdagöl.

Ola Hansson i Gårdagöl var en lustig maskin. Han hade en piga, och hon blev med barn, och då stämde hon honom. "Korpen ropar efter roo, och konan ropar efter roo", sa han i kungsalen. Men sen blev han så glad vid heren. —

En gång slog Ola Hansson i bjon, och då skrek han: "Herre Gud, hjälp, hjälp! Jag är inte som de andra gåsagylarna; jag tigger dig inte om hjälp var dag." Men sen fick han teg i en alerst, och då sa han: "Nu hjälper jag mig själv. Men roten den brast, och han höll på att drunkna. Han skulle leva till staden en gång,

och han hade bra hors. När han kom ett stycke på väg, så stod där en korp och skrek: "Den grå, den grå!" — "Du kan vara nöjd med den svarte", sa Ola Hansson. Men när han kom tillbaka, så stopp den grå.

Han var så rik så det var inte rättigt. — Och det var inte annat än apori. När smeden kom till Gårdagård, tog Ola Hansson och sprang efter honom med en stor kniv, och smeden sprang till Bommarstorp, men de blev de sams.

En morgon kl. 2 var det några, som skulle ut efter luttarna, och rätt som det var, så blasko det till och blev så ljusst. "Hur kan det vara?" sa de. "Ola Hansson är väl död," sa en av dem.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Ätke-gubben och hans söner.

Ätkegubben från Ätkenåla var ännu  
kerman och hade två herar. De skulle till  
Hölje marknad en gång, och då sa han till  
dem: "Ja, så rusta er nu till marknaden! Vi kan  
inte rusta slut på medlen ändå." Jo, men,  
de gjorde slut på allt, så att ingenting blev  
 kvar, och de blev utfattiga. — Det var på 1700-t.

När Ingvar Eriksson kokade soppa på kaffebönor.

Ingvar Eriksson i Holje hade  
tillat en stenk kaffebönor, och han visste  
inte, vad det var för något. Så skulle han  
koka mat till släbberkarlarna, och då kokte  
han soppa på fläsk, och i den lade han kaffe-  
bönorna obrända. Men han tyckte inte, att det  
smakade något, och då tog han en kanna  
brännvin och slog i. Och så lade han i 'päres'  
och allt möjligt annat. Släbberkarlarna fråga-  
de, vad det var, och han svarade: 'dä' voi ja'  
inte, men vi kan ju kalla då' för 'pordagass'.  
(= sammansblandning.)



Om en båtsman som ble mördad.

Det hände sig i Hårnäs. De dansa-  
de och soj på Grågårdan. På kom Oleson. Blev  
från Blekinge; han hade varit i staden, och  
nu skulle han in också. Han hade ett geta-  
skinn i vagnen, och det kom bort från honom.  
Båtsmannen fick skyll för att ha stulit det,  
och de drog ut honom, men han nekade i  
ena rad. Men de slog iljäs honom, och en  
sprang upp på bröstet på honom och trampade  
in det. Sen drog de in honom i ett gammalt  
fävalus. — Men det var Myra-Karlina, som  
hade tagit skinnut.

Mordet på Johans Wiise.

De slog ilijab Johans Wiise. Mordet  
låg dolt från 1852-1885, men då fick de veta,  
vem som gjort det.

Johans Wiise hade gått om pen-  
gar, och de hade han gömt i backarna; de har  
inte hittat dem än. Det hände sig så, att han  
köpte en gård i Allamåla. Han var en stor slags-  
kämpo och kunde inte komma överens med  
allamålarne. 1852 passade en som hette Wiise  
på, när karingen var ute och mjölkade. Johans  
Wiise låg i sängen, och bröstet hängde över sängen.  
När den andra kom, gick han fram till sängen och  
lätande, att han skulle se på bröstet. Men i det-

samma slog han till Johans Nisse, så att han dog. Sen sprang han. Och han mötte koringen i dörren, och flera hade sett honom, när han sprang men de hade inte riktigt känt igen honom. Han var lite halt, och det hade de sett, så sen tog de alla halt i Jämsö socken, men de kunde inte få reda på vem som gjort det. Men 1885 i oktober, när det var bandop på ett ställe, så sa prästen: "I dag kan jag säga er, vem som slog ihjäl Johans Nisse." — "Kan han det? Var det Nisse?" var det någon där som sa: "Ja, det var det!" Då var han död och hade bekänt. Landstingsman men. Sen till hade hört honom till det.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

När svenskarna häjade i Jämsköp.

1574 bröt svenskarna in här. Då res  
de Silkeborgs slott och Jämsköp kyrka. Och det  
var många gårdar, som stod öde sen. Det  
var en bonde här uppat, som de brändt för,  
så kom det en småbarnring och då sa bon-  
den till honom: "Är du svensk?" — "Ja, det är  
jag." — "Där ser du, vad svenskarna gjort." —  
Hela Grännum förstörde de också.

'Romareport'.

Romareport var ett ställe i  
Bentshoda i Ringamåla socken. Lölare - Nissen  
bodde vid Romareport. Där är en dal och så  
stort furu. Det har väl varit som en port.

yllt 3/10-49

Steking  
Ristad  
1863

Pålar Jørgen  
1863 i Bismarck  
Förel. 1863 i Bismarck

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

### Majsjüngving.

Både män och kvinnor skulle gå ut och "sjunga maj", och då skulle de bära björkgrenar med sig. Sen skulle de "dricka mäg i benen". Det var brännvin och buljong de drack då. Det var förstås gamla majvisor de sjöng och inte den här nya. Om man ingen-ting fick, så sjöng man "loja" visor.

Gamla majvisan.

1. Godafton, I som komma är:  
Maj vare välkommen.  
I afton så vilja vi gästa här.  
För alltså bäst vi de gröna löv om våren.
2. Här sätta vi maj uti bondens led.  
Så stigen nu upp uti Herrens fred.
3. Har tack för i fjor, kära husbonde god.  
Ja, även hans goda och treoliga ord.
4. End bevar gårdens för eld och för brand.  
För hedräkt och oro och fjurarnas hand.

5. Allra sjunga vi maj likt i Dana tid.  
He, sommaren är ju så härlig och blid.
6. Ja, bonden han plöjer och sår sin säd.  
Gud giv honom lycka och välsignelse därmed.
7. Ja, vinden den bär gröna löv.  
He, låtom oss lysa och ej vara dö.
8. Hör, göken han gal uppå lummig strand.  
Och fåglarna sjunga vid dagens land.
9. Och mor hon är en kärna.  
Hon ger oss ägg så gärna.
10. Och far han är en hedersman.  
Han hjälper till allt vad han kan.



11. Så hör vi näjon i fastan gå.  
Och leta efter ägg i varandars vä.  
12. Hav tack, hav tack, du glöcka grann.  
Vi önska dig en vacker fästman.  
13. Hav tack, hav tack, både far och mor.  
För den gåvan var både härlig och stor.  
14. Sist sätta vi maj uti bordens trapp.  
Och lyfta på hatten och säga godnatt.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Visa.

(Hört den sjungas mycket på 1880-t.)

Förlåt mig! jag börjar nu sjunga  
 en visa, som ofaldig är.  
 Fast jag kan ej med mun eller tunga  
 beskriva, hur kärleken är.  
 Ty hon börjar hos så många,  
 men tar så ofta slut  
 blott på falska människors tunga.  
 Herren vet, hur det går till slut.  
 Hör du, min lilla vän,  
 jag något dig här säga:  
 Tröstar du för den älskade Gud?

Minnas du mot din kärleke tala,  
 byter du mot det ättonde bud.  
 Det finns ingenting uti världen,  
 som kan göra mig så glad  
 som du mitt lilla hjärta och du mitt  
 liljeblad.

För dig så vill jag leva.  
 För dig så vill jag dö.  
 För skall löms våra vindruvor,  
 och björnar förvandlas till bi,  
 och sporrar förvandlas till dyver,  
 förrän jag övrigt dig.

LUNDS UNIV.  
 FOLKMINNES-  
 ARKIV

3157

Vaggvisa.

En mjölnarkvisträ i Lönstada höll till  
med en annan. En kväll kom han och kvac-  
kade, när mjölnaren var hemma, och då sjöng  
hon för barnet i vaggan:

Jag menar, att karlen är vild och galen,  
som inte kan höra.

Far är hemma, far är hemma.

Vysan, dyssan, dej.

Kom till mig i morgon  
precis som hanen gal,  
för då är gubben borta:

Han ligger i lemmen och mal.

Ordstav och talvärd.

Det kommer som julaplan kom  
på Ugglebodarna.

Uggleboda är en by i Järnboås, och folket  
där hade en gång räknat fel på dagarna, så  
att julaplan kom för sent, än de väntat.

Om gästlindarna brukade de säga:  
de va så röbrusta som ett ägg  
och så vittlagda som en backvägg.

Om Hin skider ut en smälanning  
på en flathall och lägger moss på, så förstår  
han sig, så det blir brental.

I Kvarnen säger de: "Det finns 3  
sorters folk: manfolk, kvinnfolk och jämse-  
bor." Och det var för att Jämshög blev kristet  
för Kvarnen, för Jämshög hörde till Skåne.



Folkmedicin.

1.

Fallandesjukan.

† Nyläpptet hemma stod en ek.  
 Rutningen var det bra hopväxta träd, eller ock.  
 så hade de klövt den. Och den sken ville de  
 inte taga ner, för då skulle de asa igenom  
 den som hade fallandesjukan, så blev de bra.  
 Var springan för smal, så fick de kila den.  
 Hjälpte det inte att taga den igenom där, så  
 var det inte riktigt gjort. Och det fick inte vara  
 någon mandräpare nära, för då hjälpte det  
 inte. — Det var en herre, som var bror till Hulbyen,  
 och han hade fallandesjuka. Honn tog de igenom  
 trädet, men han dog.

2.

Perla Johanson, Karl Vilhelmsens  
hustru hade varit ute och rivit ihop. När hon  
gick hem, satte hon sig att vila i Krouns eke.  
Då fick hon se en päng, som satt inbuckad i  
barken på ett träd, och hon tog och bröt ut den.  
Men efter den dagen hade hon en sådan värk, så  
hon låg i fyra år. När hon var död, så sa Masse  
Larsson till några fyllekunder: "Här ska ni se en,  
som har haft armat än brännvin att tänka på."

Slugga för knarren.

Slugga för knarren skulle de göra, när folk fick värk. Då skulle en gubbe komma in med en yxa och hugga tre gånger och säga: "Jag lugger, jag lugger." - "Vad lugger du för?" skulle den som hade värken säga. - "För knarren, för knarren". Då skulle de göra 3 tordagskvällar.

Blekinge  
Rietzsdal  
Barkhult  
juni 8<sup>de</sup> 1931

44. Gysst. Elin Gysst

~~24~~ Per. a. Ohlsson  
juni 1863

"Skärvan."

När barn fick 'skärvan', så  
var det till och efter en mandräpare. - Det  
var inte ont om dem. - De kunde hämta Lapp-  
Olan, Kronga-Näsen eller någon annan. Han skul-  
le taga om barnet, och så skulle han sticka  
håb på en av sina fingrar och stoppa en droppe  
blod i munnen på barnet. - De gjorde så på  
syster Berka, för hon hade skärvan.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

5.  
Örnasprång.

Örnasprång var ett lyte, för  
gudmodern hade gått till kyrkan med barnet,  
när klockorna ringde. Då skulle modern läg-  
ga barnet under klockorna, när det ringde  
samma.

Vilket lyte man än var betad  
för, så skulle en inte se sin mor efter döden  
och inte höra klockeringningen för henne, för  
då fick en det igen.

Malin  
Lisbeth  
Rydholm  
upps. 1904

46. Hysas till följande  
Hyllen  
Ber. av Olofsson, skänker  
Född år 1863 i Kommerstors. Rydholm

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

"Flyrömmerna".

Flyrömmerna skulle vara till  
att renna för all slags trældom. De växt i  
lindstubbear som små römmar.

Folkets i samband med död och begravning.

När en mänska låg för döden, fick inga hönseaffjädrar vara nära sängen, för de tydde inte döt på hönseaffjädrar. När någon skulle dö brukade alltid någon säga: "Vi har väl inga hönseaffjädrar i sängen?" — Så skulle någon stå i dörren och ropa den sjukes namn tre gånger; han skulle ropa ut honom. — Liket skulle ligga i sängen, till två karlar gått till kyrkan och ringt. Den var de som blev från, fick man ta där liket. Om den någon hade fallandesjuka, så skulle den drif och tvätta sig i likvatten. — Och gingo klackorna lätt så var han lycklig, men gingo de tungt så —

Och de lade alltid brännvin i kistan, för det skulle den döde ha och bjuda Petrus på, när han skulle in i himlen. - Rökpipan skulle också med. Och hade de processat, så skulle man lägga en del handlingar med i kistan. Och så skulle förstås saxen och psalmboken ligga på brädet.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157



49.

Uppst. Klem Jansson

Ber. Olof Jansson

7.1.863

Kyrkostens

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Vad som skulle iakttas vid jicks

1931

När man skulle meta, så skulle man sitta tråden avigt om raften, och tråden skulle också vara avigt snodd. Så skulle de bära den lille änderen av raften för, och de fick inte droppa raften i sjön. Så skulle de spotta på masken, när de lade raften från sig. Om två stod till jämtas, så fick den ene inte kasta sin snodd över den andres, för då gick luren bort. Se näcken härskade över alla vattendrag, och något kristet kors fick inte finnas, när de var borta, för då förtörnade de näcken.

Grisen.

Om grisen blev sjuk, skulle de lägga litet fluckrent i grismaten. Och hjälpe den som kom dit och spottade i svinastäda! Han hade vållat, att grisen blivit sjuk. — När de köpte gris, skulle de ha litet av sköthälsman med sig, och sen skulle de lägga grisen på slugbordet, för att han skulle bli billig.<sup>\*)</sup> Om inte det hjälpte, så skulle de slå hit i dörr-träskeln, och så skulle man slå ihjäl en bosse och stoppa ner där. Sen kom inget trolltåg dit. Och så kunde man lägga dit litet arvasilvers olera. Gelakärstia, tofts och plommontia skulle de lägga i racken.

\*) Privas väb.

51.

Nyg. E. J. J. J.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Fären.

De gamla lade bröskäppear i  
vatten och gav fären. Då blev de liksom bro-  
kiga, och det var tur med det. Först fanns det  
gott om. Det har svarta bår och svart bark  
och gult trä. — Och när de klippste fären,  
så stoppade de lite ull i munnen på  
den.

52.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Korna.

När de hade sålt ett kreatur,  
skulle de kasta tre stenar efter det, så skulle  
det inte få tillbaka.

När man skulle ge kalven.

När de skulle ge kalven, skulle  
de vara lygla. Pråbade de, så våbade kalven  
sen.

Om mjölken skändes.

Om mjölken skändes, så ritade  
de den på getabäns trä och tibstickerot.

Om man inte kunde kärna.

Om de inte kunde kärna, så  
skulle de lägga saxen under kärnan eller rita  
hens i floden med eggjärn.

"Dyngebossen."

I ladugårdarna i Hallandsboda  
var det gott om dyngebossar, och om man  
slog ihjäl dem, så vandrades kreaturen. Det  
var en då på gården, som sa: "Jag har slagit  
här en orre, så stor så." — "Det skulle du inte  
ha gjort", sa bonden till honom, "för den har  
varit här så länge, som jag har haft gården".



Blekinge  
Länstid  
Kyrkhult  
Mjöl. 1931

57. Jönas Eli Jönsson  
börjades arbeta på  
Jönas 1863 i Kyrkhult

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

När man plöjde första gången.

När man skulle ära första gången, så  
skulle man korsa över åkern först. Då körde  
de de första fjärra tvärsom åkern, så det  
blev ett kors.

Blekinge  
Länns län.  
Kyrkohälsö m.

58. Kypst. av Elin Jansson, 1831  
Efter Ola Jansson, f. 1863 i K.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

De sista stråna på åkern.

När de skar såd, så skulle de  
alltid lämna lite i en vrå av åkern. Det  
skulle vara till gleson. De skulle inte skä-  
ra allt.

Kyphult Bl.

59.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

Den första noken.

Den första noken sattes alltid  
rakt upp, för att hollen inte skulle förlämnas  
rygggen på den som band och satte upp.

Spokane  
Postens tid  
Mikchutt  
Sjnd. 1931

60. Ryd av Kläfforsen  
Ber av Ola Jönsson  
Född 1865 i Mikchutt

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

### Första slaget med pläjeln.

När de pläjlatröskade, så slog  
de första slaget avigt, för att inte smålän-  
ningspacket skulle förhålla dem.

Alfvinge  
Lietens hdl  
Bygghatt  
1931

61. 1798. 05 30  
1802. 05 05  
Född 1803 i Bygghatt

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

3157

den rätta frukten på träden.

De skulle alltid lämna litet frukt  
på träden, för annars blev det ingen frukt  
året efter.

Valborgsmässaodagen.

Valborgsmässaodagen var en stor  
dag. Då skulle de ar och bada, för det skulle  
hjälpa för sjukdomar.

En virvelvind.

Samma - Sammen i Bengtsboda ha-  
de två grabbar, Oluf och Botil. Så låg ungarna  
där, och då kom en orrevind och kastade dem  
över vägen. Botil bröt ryggen av sig och gick  
sedan alltid krockig, så när sluttgen skulle  
gå till lekstaden till henne, så fick han göra den  
fyrkantig. — De sökte alla klösa, och kom till  
en klok kvinna i Ulleboda. Hon hetta Tungejant.  
Men de skulle varit där innan det niönde dyg-  
net, om hon skulle kunna gjort något. Klum-  
sone skulle de varit där med luntigget. Nu sa  
kärningen: "Det blir ingenting med edra grabbar."